

...Abychom zachovávali tvá přikázání a naplnili je láskou...
(Vstupní modlitba 25. neděle v mezidobí)

Vstupní modlitba nedělní mše svaté v sobě odráží myšlenku z evangelia, které se danou neděli čte. Pán Ježíš učil apoštoly, že nelze sloužit dvěma pánům. Buď jednomu budeme sloužit a druhého zanedbávat, nebo podobně jednoho budeme milovat a druhého nenávidět. V životě člověka se jedná o lásku k Bohu. Modlili jsme se tedy ve vstupní modlitbě o sílu zachovávat Boží přikázání a naplnit je láskou.

V dějinách Církve byly doby, kdy se říkalo, že se nemusí žít podle Božích přikázání, nebo dokonce, že není možné podle nich žít. Na podobné liché úvahy reagoval už apoštol Pavel, později také v reakci na protestantismus i tridentský koncil.

Jak je to tedy se zachováváním přikázání? Koncil učí, že po křtu máme moc nad svými hříchy, nejsme už dále otroky hříchu, tedy hřešit nemusíme. Je tu pochopitelně jedna podmínka a tou je, jsme-li spojeni s Kristem. Kdo popírá, že po křtu nemáme nad hříchem moc, tedy že není možné zachovávat v moci Boží křestní milosti přikázání, ten nezaujímá katolické ani biblické učení. Člověk, který žije v moci hříchu, není dostatečně spojen s Kristem, tj. nežije z křestní milosti.

Jistě známe lidové úsloví: když dva dělají totéž, nemusí to být nutně totéž. Každý pozná, jak kdo koná svou práci, jestli ji koná rád a s láskou, nebo práci odbývá. Podobně je to i s životem ve vztahu k Bohu. Zda se jedná o vztah osobní plný úcty, nebo vztah jen zjištný a naoko. To se pozná na ochotě člověka zachovávat Boží přikázání. Pokud cítíme, že přikázání nám jsou více břemenem, jak potěšením, potom naše láska ke Kristu je slabá, nebo nečistá. Často za větou: „Miluji Boha, ale...“ se skrývá spíše vypočítavost ve smyslu: „Mě je Bůh jako Bůh, hlavně když mi žehná, jsem zdravý, mám peníze a dostanu se do nebe.“

O víře, prožívané jen jako trpěné společenské události mluvil prorok Amos, což jsme mohli slyšet v 1. čtení. Lidé žijící jen na oko podle víry, měli ve sváteční dny, kdy mohli být více spojeni se svým Bohem, ve svém srdci zcela jiné myšlenky:

Kdypak už bude po (slavnosti) novoluní, abychom mohli prodávat obilí? A po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah...I nejhorší obilí prodáme.

Apoštol Pavel, když vyučoval mladého biskupa Timoteje, poznamenává, že Bůh si přeje čisté srdce i ruce těch, kdo věří v Boha a modlí se k Bohu:

Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru

Na rozpolcenost srdce člověka upozorňuje především náš Mistr, Ježíš. Nelze milovat Boha a zároveň milovat, co se člověku zlíbí. Buď jedno, nebo druhé, opravdu totiž miluji to, čemu dávám přednost:

Nemůžete sloužit Bohu i mamonu

Moudrý člověk, poopravuje své postoje, zkoumá své srdce a požádá i o pomoc, aby jeho srdce bylo čisté láskou k Bohu. Ve zpovědi můžeme uvádět i smýšlení našeho srdce, můžeme mluvit i o tom, jak se nám nechce Boha milovat, o svém strachu z něho, jak máme radši věci tohoto světa, než setkání s Bohem v modlitbě. Můžeme mluvit o všem, co pociťujeme, přejeme si, napadá nás a víme, že to není v souladu s láskou k Boží. Je zde jedna podmínka, na druhé straně zpovědnice musí být ten, kdo je ochotný a moudrý toto vyslechnout. Nakolik je zpovědník ochotný naslouchat takové zpovědi, to člověk zjistí, když se ho zeptá. Poté buď uspěje, nebo si bude muset najít svého zpovědníka. Nejde ani tak o to, co nám zpovědník řekne, ale o to, že můžeme odevzdat všechny zjištěné nečistoty Bohu. Zpověď stavu svého srdce však také předpokládá jistou aktuálnost jeho stavu, a ta není, když se jedná o zpověď jednou za půl roku, troufám si říci, ani jednou za měsíc. Nejde ani o čtení úzkostlivého seznamu hříchů ve strachu, že každý hřích mě „probůh může ublížit i nějakou tou nemocí“, ale jde o rozhovor, čím vším špatným se zabývám, či touží mé srdce, a co s tím dělám já a jak pracuji s touhou zcela milovat Boha.

Ať tedy Pane čerpáme z křestní milosti zachovávat tvá přikázání a ať nám jsou radostí, ať je naplňujeme láskou. Amen.